

begaas i et fjendtligt Land. Det forekommer mig, at der i Straffeloven for Flaaden burde være skærpede Bestemmelser for Lyveri, der begaas i et fremmed Land af Orlogsmatroses, thi et Lyveri kaster under slige Omstændigheder en Slet paa Flaaget og skal efter min Opfattelse straffes langt strengere end Lyveri under almindelige Forhold. Endelig er der en tredie Retning, der er analog med den sidste, hvorved man igjen ved at drage en Parabel mellem Hær og Flaade er kommen til at glemme Flaaden lidt for meget. Det er med Hensyn til Forsælses, som begaas „under Baaben“; men skjøndt jeg i over en Menneſkealder har været i Marinen, har jeg ondt ved at sige, hvad der skal forstaaes ved: „under Baaben“. Man bruger ikke det Udtryk i Skibene. Man skulde tro, det var, naar Folkene exercerede, naar der var klart Skib; det kan have sin Berettigelse, skjøndt det har ikke farlige Følger, om en Mand da er opsætsig. Derimod er det af stor Betydning, at Mandſkabet følger det Alvorlige i nøiagtig at efterkomme enhver Ordre under forskjellige Manøvrer, idet hele Skibet, dets Værbi, dets Besætning ofte kan sættes paa Spil ved en slet udsjort Manøvre. Under en Manøvre bør derfor Mandſkabet været tillet ombord under fuldt saa strenge Bestemmelser, som naar det er under Baaben i Land. Altsaa, her er det meget ønskeligt at faae indsjort en Ændring, der nærmere præciserer, hvad der er Tanken, der nærmere giver Flaaden, hvad Flaadens er. — Naar der saaledes i flere væsentlige Retninger spores, at al den Indsigt, der er anvendt paa Lovens Udarbeidelse, har søvnet tilstrækkelig sømilitær Bistand, da er det ikke underligt, at der paa enkelte Punkter kan fremkomme Sakuner eller Unsiagtigheder. Jeg skal for mit Vedkommende aabent tilstaa, at jeg finder det underligt, at et Lovforslag, der bestemmer Straffe for Flaaden, ikke i en eneste Linie omtaler Udfiget. Det berøres i Motiverne, men i selve Lovforslaget staaer ikke Udfiget; han er smeltet sammen med Skilbvagter og andre Poster. Det er for mig af væsentlig Betydning, at en Mand, der skal besørge et saa ansvarfuldt Arbeide som Udfiget, et Arbeide, hvorpaa Skibets Sikkerhed beror, i de mange Tilfælde, hvor Officeren ikke selv kan se ud, fordi han f. Ex. er bestjæftiget med Navigationen, nævnes. Det er mig af væsentlig Betydning, at det staaer klart for Mandſkabet, at Udfiget er en saa væsentlig Post, at han har sin Betegnelse opsjort i Loven. Det er et Spørgsmaal, om man ikke ogsaa skulde optage Rorgængeren, da han ogsaa har en meget vigtig Post. Idet man ikke har gjort det, men har smeltet Skilbvagter og andre Poster sammen, er der fremkommet Unsiagtigheder. Der er saaledes bestemt Straffe for den Skilbvagt, der sætter sig ned paa sin Post. Vi have Skilbvagter ved Lanterneerne i alle Skibene; deres Plads er mellem Dækkene, og de opholde sig paa

et saa indskrænket Rum, at i det Tilfælde, de skulde staa, vilde det blive en Slags staaende Alrest; de sidde derfor ned og skulle sidde ned. Altsaa er det urigtigt, naar Loven uden Forbehold siger, at den Skilbvagt, som sætter sig ned, skal straffes. Vi have ogsaa bestemte Udfigsposter paa alle Naaseilene, saaledes paa Jofferaaen og forude, som under mange Omstændigheder skulle sidde ned og undertiden maa lægge sig ned forude, for ikke at blive skyllede overbord. Der er altsaa i denne Paragraf Trang til Udvidelser, til særlige Bestemmelser, der vilde ønske, at man kunde indsatte Udtrykkene: Udfig og Rorgængere, som gjældende Folk, der ere underkastede strengere Straffebestemmelser end almindelige Poster, idet det er aabenlyst, at, naar en sliq Postis Forsømmelse kan medføre Ulykke for Skibet og Tab af Menneſkeliv, saa har det langt større Betydning, end at der, paa Grund af at Posten ved Faldberøbet ikke passer paa, bliver indsmuglet noget Brændevin.

Naar jeg saaledes ved at have paapeget forskjellige Retninger i Loven finder, at den ikke fuldt tilfredsstillende de Fordringer, som bør stilles, saa er det meget muligt, at jeg ser den fra et noget stærkt Smandsstandpunkt: men jeg indlede de udtryffeligt mine Udtalelser med den Bemærkning, at det efter min Opfattelse var Enhvers Pligt aabent og ærlig at udtale sin Mening. Der er f. Ex. en Ting — jeg veed ikke, om jeg tør berøre den, det kan maaske lyde puerligt — det er et Udtryk i Redaktionen, som skurrer forfærdeligt i mit Smandsøre. Det findes i den tidligere § 131, der er den væsentligste Paragraf, idet det er den, som henviser til, hvorledes der under ekstraordinære Forhold kan forholdes. Efter denne Paragraf er det ikke Nødvendighedsmisbrug, naar man giver en Gjenstridig enkelte „Klingeslag“, Noget, der er naturligt og fuldstændig korrekt Land. Der have nemlig Officerer og Kommanderſergenter under alle større Øvelser dragen Klinge, og det er naturligt, at de, naar de skulle tilvinge sig Lydighed, bruge det Redskab, som de have i Haanden; men ombord, i Skibe, gaar man ikke med Sabel. For Slingeragens Skyld er den surret op under Dækket, og altsaa maatte man under de nævnte vanskelige Forhold lade en Underofficer hente Sabeln, trække den ud af Futteralet og endelig drage Klingen for at kunne tildele den Vedkommende nogle Slag; men det vilde give det Hele et saa apparatagtigt Udseende, at man let kom ind paa det Latterlige. Jeg finder det derfor naturligt at bevare den tidligere Tillæbelse. Det er ikke ved en Inkurie, dette Udtryk er kommet ind i Lovforslaget, thi det staaer omtalt i Motiverne, at, da Lampen er affjættet, kan man ikke gjøre Regning paa at have en Lamp ombord. Men det er imidlertid efter min Opfattelse en aldeles forkert Opfattelse. Paa ethvert Skib, der er paa lange Farter, har